

UFO-KONTAKT

Nr 3, 2002

Organ för Sveriges UFO-förbund (SUFO)



Innehåll:

	sidor
Till våra läsare	3
Vilseledda människor på planeten Jorden	4 - 22
Annon	23

Omslagsbild:

Kvinnan som symboliserar den franska republiken.

Den triangulära vinkelhaken i hennes vänstra hand är en frimurarsymbol, vilande på ett spöknippe av samma romerska slag som användes av Mussolinis fascister i Italien!

Till våra läsare !

När man tänker tillbaka på mänsklighetens blodiga historia, med dess ständiga krig och mord, förtryck och orättvisor ända fram till vår egen tid, kan man undra om vi inte lever på en planet behärskad av *Lucifer*. Ordet betyder "Ljusbringaren" och är bara det vackrare namnet på Djävulen, grekiskans *Diábolos*, som kan översättas med "Vilseledaren".

På 1700-talet, under den så kallade upplysningstiden, bildades ett hemligt, av familjen Rothschild och andra storbankirer finansierat sällskap av *illuminater*, det vill säga "upplysta", som strävade efter världsherravälde och vilkas mest närliggande mål var att sätta i gång den stora franska revolutionen. Det var alltså inte fråga om ett spontant folkligt uppror utan om en av frimureriet bakom kulisserna ledd aktion för att ersätta kungens, adelns och prelaternas herravälde med penningmaktens dolda diktatur.

Om de maktlystna konspiratörerna i sin tur kontrollerades av illasinnade utomjordingar från den lägre fjärde dimensionen under befäl av någon Lucifer tål att diskuteras, men den här gången skall vi för ovanlighetens skull nästan helt ägna oss åt skeendet i Europa för några hundra år sedan. En bättre förståelse av det kanske kan hjälpa läsarna att orientera sig bättre i sin nuvarande tillvaro, så de hittar ett bättre alternativ att rösta på i höst. Vi får inte låta oss vilseledas av propagandan i etablerade media!

På tal om Lucifer kan erinras om satanisten och frimuraren *Albert Pike* på den av illuminaterna mördade presidenten Lincolns tid, stormästare i "Den nya och reformerade palladiska riten" och den verkliga grundaren av den ökända rasistorganisationen Ku Klux Klan, negerslavarnas förföljare. Palladismen blev i själva verket en satanskult, vilket framgår av dess hemliga ed: "Frimurarreligionen skall av oss alla, som är invigda i den högsta graden, bevaras i den luciferiska lärans renhet."

Det var för övrigt Pike (hans staty har rests inte långt från presidentpalatset i Washington!) som utarbetade planer på att skaffa illuminaterna kontroll över världen genom fler revolutioner och tre världskrig. Det tredje är kanske nu redan på väg genom Sharons folkmord på palestinierna och George W. Bushs planerade nya USA-anfall på det oljerika Irak!

Vilseledda människor på planeten Jorden

Med tanke på det stora antalet vida högre utvecklade civilisationer på andra himlakroppar i världsrymden måste nog konstateras, att vi på vår planet inte har kommit särskilt långt. Vår andliga och sociala utveckling släpar i varje fall betydligt efter den vetenskapliga och tekniska, som därför ofta grovt missbrukats och sällan kommit till användning på bästa möjliga sätt.

Så uselt som samhällslivet hittills fungerat, med oerhörda ekonomiska orättvisor och klassklyftor, förtryck och exploatering av de breda folklagren samt ofta upprepade krigiska konflikter olika nationer och folkgrupper emellan, måste det tydligen vara något allvarligt fel med det tänkande som Jordens människor hittills presterat.

Med bättre utnyttjande av vår förmåga till tänkande och sanningssökande och vägleda av personer med positiva värderingar borde vi väl för länge sedan ha skaffat oss behövliga kunskaper för att kunna leva livet i väl fungerande samhällen med goda relationer till medmänniskorna. Sådana samhällen har ju rapporterats om av de utvalda kontaktpersoner, som fått besöka våra rymdvänners hemplaneter!

Att vi ännu i vår tid inte lyckats bättre, tycks huvudsakligen bero på att vår nuvarande så kallade demokrati till största delen är rena bluffen och att vi i verkligheten mer eller mindre hamnat under penningmaktens diktatur. Genom en konspirerande finansmaffias i det närmaste totala kontroll över nyhetsbyråer, press, radio och TV har allmänheten ständigt kunnat vilseledas och bibringas en falsk bild av verkligheten!

Den påstådda mediala åsikts- och yttrandefriheten i "det öppna och demokratiska samhället" är i själva verket mycket begränsad genom en dold censur, samtidigt som allmänheten prackas på en massa skräpkultur i form av "underhållning" såsom våldsfilmer, meningslöst sportdravel och liknande, för att avlänka intresset från de olösta samhällsproblemen. Med sin penningmakt och sitt nätverk av hemliga sällskap har den internationella finansmaffian också kunnat sätta in sina redskap på samhällets nyckelposter.

Att det faktiskt handlar om en sedan århundraden pågående konspiration av makthungliga och hänsynslösa individer, som inte bara vilseleder den allmänna opinionen på olika sätt utan även systematiskt arbetar på att upprätta en totalitär världsregering med fullständig kontroll över hela världens förmögenheter, naturtillgångar och människomaterial, kan det inte råda något som helst tvivel om!

Hur speciellt bankirer och andra finansmagnater för sina själviska syften utnyttjat och offrat människor som pjäser i det politiska schackspelet kan man läsa om i den redan år 1958 utgivna boken "*Pawns in the Game*" av den kanadensiske kommandörkaptenen *William Guy Carr*. Hans kartläggande av det hemliga spelet bakom världspolitikens kulisser ger en helt annan bild av det historiska skeendet än den vi får oss till livs i skolans läroböcker!

För denna maktelit var det gamla romerska talesättet "söndra och härska" alltid en ledande princip. Med allsköns skumma metoder uppmammades en sådan fiendskap mellan skilda religioner, samhällsklasser, nationer och raser, att det resulterade i revolutioner och krigiska konflikter. Sådana kostar emellertid stora pengar, vilka ställdes till förfogande av de redan förmögna långivarna mot så kallad ränta.

Som ett exempel på detta nämner Carr de motsättningar, som uppstod i England, först mellan katoliker och protestanter på 1500-talet och senare under 1600-talet mellan olika protestanter inbördes. När kung *Karl I* kommit i konflikt med parlamentet, tog en finansmagnat i Holland vid namn *Manasseh Ben Israel* genom sina agenter kontakt med puritanen *Oliver Cromwell*. Sedan denne erbjudits en stor summa pengar för att med en välutrustad upprorsarmé stöta den stuartske kungen från den brittiska tronen, kunde Karl I efter ett flerårigt blodigt inbördeskrig tas till fånga och efter en utrensning i parlamentet också halshuggas!

Efter den stuartska restaurationen 1660 blev England flerfaldiga gånger indraget i kostnadskrävande krig med Frankrike och Holland och de religiösa motsättningarna kvarstod. När den siste stuartkungen, katoliken *Jakob II*, genom en av finansmagnaterna i Holland understödd statskupp 1688 hade drivits i landsflykt och skulle efterträdas av guvernören *Wilhelm av Oranien*, kunde visserligen ett litet steg mot ökat folkstyre tas genom en parlamentarisk politisk rättighetsförklaring, men på det ekonomiska området skulle den nye kungens regering bli ödesdiger.

Kung Wilhelm övertalade nämligen sin finansminister att förhandla med de bankirer som hade satt honom på tronen om ett stort lån mot ränta, vilket beviljades på för skattebetalande medborgare förödande villkor. Enligt avtalet skulle långivarna få grunda en privatägd centralbank med ensamrätt att utge landets auktoriserade betalningsmedel!

Banken skulle få trycka upp pundsedlar till ett värde som tiofaldigt översteg värdet av den guldreserv som banken förfogade över och sedan låna ut dem till staten, enskilda företag eller medborgare mot ränta. Statsskulden skulle vara konsoliderad, så att de förmögna långivarna genom skattemedel garanterades årlig betalning av räntan. Privata låntagare kunde berövas det hus och hem eller företag, som de ställt som säkerhet för sina lån, om räntebeloppet inte betalades vid förfallodagen!

Det säger sig självt, att ägarna till Bank of England med sin fullständiga kontroll över rikets valuta kunde berika sig själva oerhört genom denna ränteutsugning. Vad England beträffar, så mångdubblades statsskulden på några år och är i dag så stor, att de skattebetalande medborgarna årligen plundras på astronomiska belopp av det roffarkapitalistiska samhällets enormt förmögna parasiter!

Andra möjligheter för fåtalet att berika sig utgjorde – förutom vapenhandel – länge den lönsamma handeln med negerslavar från Afrika och Ostindiska kompaniets lika vinstgivande handel med opium, sedan man genom imperialistiska militära ingripanden under 1700-talet lyckades etablera ett brittiskt herravälde i Indien.

Under århundradets senare hälft tycks de ekonomiska makthavarnas agerande bakom den europeiska politikens kulisser ha antagit utpräglat konspiratoriska former i syfte att genom anstiftande av en hel serie krig och revolutioner upprätta ett totalitärt världsherravälde!

År 1773 inbjöd sålunda en 30-årig bankir vid namn *Mayer Amschel Rothschild* tolv andra förmögna och inflytelserika män att möta honom i Frankfurt am Main. Vad han ville övertyga dem om, var att de med sina gemensamma resurser skulle kunna finansiera och kontrollera en internationell revolutionär rörelse, för att med dess hjälp uppnå fullständig kontroll över förmögenheter, naturtillgångar och människomaterial i hela världen. Den revolutionära rörelsens första mål skulle bli att omstörta den bestående ordningen i det franska kungadömet!

I ett inledande anförande avslöjade Rothschild, hur revolutionen i England på 1600-talet hade organiserats och vilka fel och misstag som då hade begåtts. Likvideringen av de reaktionära motståndarna hade inte skett med tillräcklig snabbhet och hänsynslöshet, och det planerade skräckväldet, med vars hjälp massorna skulle kuvas, hade inte kommit till effektivt utförande. Trots detta hade de anstiftande bankirerna lyckats skaffa sig en god kontroll över landets ekonomi och fått den växande statsskulden konsoliderad.

De finansiella vinsterna av en fransk revolution skulle bli ännu större, framhöll Rothschild, om de närvarande bara kunde enas om syftet och med sammanslagna resurser genomföra hans noga genomtänkta konspiratoriska plan. Med ekonomisk manipulering skulle de arbetslösa massorna kunna bringas nästan till svältgränsen, och genom en smart propaganda skulle det bli möjligt att kasta skulden för allt ont på kungen och hovet, adeln och prästerskapet samt de industriella företagen. Genom förtalskampanjer skulle man också kunna bringa varje tänkbar motståndare i vanrykte.

Sedan Rothschilds inledning vunnit gästernas uppskattning, kunde han gå närmare in på den konspiratoriska planen. Eftersom människorna i grund och botten var onda, skulle användningen av våld och terror på sikt ge de bästa resultaten, men den måste kombineras med den liberala propagandans fraser om frihet, jämlikhet och broderskap. Män och kvinnor i de övre samhällslagren skulle om möjligt korrumpas genom uppmuntran till laster av alla de slag.

På ruinerna av den gamla aristokratin skulle den nya ekonomiska överklassen byggas upp. De anstiftade krigerna skulle styras så att de stridande nationerna på båda sidor blev svårt skuldsatta. Befattningshavare inom den nya administrationen skulle med hjälp av penningens makt göras undergivna och lyhörda för befallningar från de intelligenta nya makthavarna, så att dessa kunde utnyttja dem som pjäser på schackbrädan.

Ett ekonomiskt krig skulle föras för att genom beskattning och illojal konkurrens beröva de hittillsvarande ägarna deras lantegendomar och industriella företag. Detta skulle bland annat åstadkommas genom en förvärvad kontroll över viktiga råvaror samt organiserad agitation bland arbetarna för högre löner, vilka skulle bli värdelösa genom motsvarande prishöjningar på varor.

Centralisering av allt beslutsfattande till en allsmäktig världsregering var det yttersta målet. Stora rustningar skulle genomföras och konflikter anstiftas, så att krigen krävde otaliga människors liv. Sedan skulle bara proletariatets massor finnas kvar i världen förutom de poliser och soldater som behövdes för att skydda makteliten och deras närstående.

För att kunna fullgöra den närmaste uppgiften, att anstifta en revolution i Frankrike, påpekade talaren till sist nödvändigheten av att infiltrera frimurarrörelsen på kontinenten för att utnyttja de möjligheter som där öppnade sig. Man skulle bilda en egen orden med loger av "upplysta", *illuminater* – i Frankrike skulle en med illuminaterna samarbetande orden kallas för *Grand Orient* – för att bedriva ett samhällsomstörtande arbete under människovänlig förklädnad.

Som en sorts lagstiftande församling i den av Rothschild föreslagna hemliga organisationen med erövring av totalt världsherravälde som slutmål skulle finnas en kommission med 33 ledamöter, medan den aktuella styrelsen utövades av ett Högsta råd med en ledare plus tolv ledamöter. Man får väl utgå ifrån, att detta Högsta råd skulle komma att utgöras av Rothschild själv plus hans utvalda medkonspiratörer!

För att säkra hemlighetsmakeriet och undvika förrädiska avslöjanden skulle varje blivande ordensmedlem tvingas att avlägga en ed om att visa strikt lydnad mot Högsta rådets överhuvud och inte erkänna någon dödlig människa som stående över honom. Frimureriets totalitära maktstruktur skulle därmed bli ett effektivt instrument för den framtida världsdiktaturen!

Av allt att döma var det vid denna sammankomst, som man beslöt att bilda en hemlig organisation för att genom samhällsomstörtande verksamhet så småningom lägga hela världen under finansmagnaternas herravälde. Uppdraget att organisera denna hemliga rörelse anförtröddes åt den jesuitutbildade universitetsläraren i Bayern, *Adam Weishaupt* (1748-1830), vars Illuminatororden grundades i Ingolstadt den 1 maj 1776.

Dess första uppgift skulle tydligen bli att i penningmaktens intresse förbereda ett omstörtande av det enväldiga kungadömet Frankrike, som hade överansträngt sin ekonomi genom det sjuåriga kriget mot Preussen och Storbritannien och där de exploaterade breda folklagens missnöje med situationen redan hade lett till protester och upplöpp här och var.

De amerikanska koloniernas frigörelsekamp mot det brittiska väldet stimulerade givetvis den revolutionära andan i Frankrike, men genom dess inträde i kriget på Förenta Staternas sida 1778 förvärrades landets ekonomi ytterligare. Den som ansvarig för statsfinanserna tillsatte förmögne bankiren *Jacques Necker* (1732-1804) valde att fylla statskassan med stora räntebelastade lån i stället för att söka genomdriva annars erforderliga besparingar eller skattehöjningar.

För de konspirerande illuminaterna gällde det nu att finna lämpliga personer, vilka kunde användas som redskap för deras syften vid en kommande fransk revolution. En sådan person var den värtalige greven *Honoré de Mirabeau*, som hade ett visst inflytande i hovkretsarna och var nära vän till stormästaren i det franska frimureriet, hertig *Louis Philippe d'Orléans*, som själv önskade bestiga kung *Ludvig XVI:s* tron.

Den förstnämnde hade genom sina utsvävningar råkat bli så skuldsatt, att han lätt kunde utnyttjas. Efter sin initiering i illuminaternas frimureri blev det nu hans uppgift att förmå Louis Philippe att engagera sig på samma sätt, vilket han också lyckades med. Det var underförstått, att hertigen själv skulle få bli Frankrikes demokratiskt valde regent, om kungen tvingades att abdikera.

Av vännen Mirabeau leddes hertigen av Orléans ut på lastbarhetens väg, och några år senare var han så svårt skuldsatt, att penningutlånarna kunde tvinga honom att skriva över sina egendomar på dem som säkerhet för lånen. Hans dyrbaraste egendom i Paris, *Palais Royal*, blev därvid inte bara förvandlad till en välbesökt anläggning för nöjen och utsvävningar åt den förmögna borgerligheten och överklassen utan också för spridande av politisk propaganda.

Att någon revolution inte kom till stånd redan vid mitten av 1780-talet kan ha berott på att illuminaterna då drabbades av ett förargligt bakslag, när deras ridande kurir under ett oväder i trakten av Regensburg träffades av blixten och hans hemliga papper hamnade i de bayerska myndigheternas händer. Deras avslöjande innehåll kunde därigenom vidarebefordras även till det franska kungaparet. Sommaren 1788 drabbades emellertid Frankrike av hagelstormar, som piskade sönder skördarna, samtidigt som en svår kris var på gång på grund av de ansträngda statsfinanserna. Vintern därefter blev också en av de strängaste i mannaminne. Kvarnarna stod stilla här och var, livsmedelsförråden tog slut och boskapen frös ihjäl.

Böndernas missnöje med skatter och feodala pålagor ledde till flera protester och upplopp, och stigande brödpriser förorsakade missnöje även bland stadsbefolkningen. Problemet med räntebetalning på den oerhörda statsskulden hade man svårt att se någon lösning på mot bakgrund av de privilegierade högre ståndens ovilja att ta på sig någon rimlig del av nationens skattebörda. Sådan var alltså situationen, när en vald ständerförsamling skulle sammanträda i Versailles i maj 1789.

Om något vettigt över huvud taget skulle kunna uträttas, måste självfallet den otidsenliga ständerförsamlingen ombildas till en konstituerande nationalförsamling med möjlighet att omvandla den enväldiga kungamakten till en konstitutionell monarki. Detta lyckades det borgerliga tredje ståndet med hjälp av ett antal liberala adelsmän såsom frimurarna Mirabeau och Philippe d'Orléans faktiskt uppnå efter en nära två månaders politisk kamp mot kungen och de båda privilegierade högre ståndens konservativa majoritet.

Kungen och hovpartiet var emellertid inställda på att försöka återupprätta den gamla regimen med militära maktmedel. Det var när ryktet om sammandragning av kungliga trupper nådde Paris, som dess befolkning med hjälp av skickliga talare och propagandister kunde förmås att gripa till vapen och storma den gamla fästningen Bastiljen den 14 juli 1789.

Under parollen "frihet, jämlikhet och broderskap" inleddes därmed den blodiga revolution, som skulle avlägsna ett föråldrat kungligt envælde med en massa orättvisa privilegier åt adliga storgodsägare och kyrkliga prelater. Men bakom politikens kulisser opererade ränteutsugande bankirer och andra ekonomiska makthavare, som sedermera med hjälp av hemliga sällskap och kontrollerade massmedia kunnat manipulera den allmänna opinionen och anstifta otaliga, för dem själva vinstgivande krig och revolutioner och i dag tydligen är på god väg att förslava hela vår vilseledda jordiska mänsklighet under penningmaktens diktatur!

För att revolutionen mot det kungliga enväldet med dess av högadeln ledda armé skulle lyckas, var det givetvis nödvändigt att resa väsentliga delar av den fattiga och hårt exploaterade befolkningen i både städer och byar till uppror. Huvudstaden Paris med dess mer än en halv miljon invånare spelade därvid en nyckelroll, även om böndernas uppror mot feodalväldet givetvis också var mycket betydelsefullt och faktiskt skulle lämna åtskilligt bättre resultat än revolutionen i England på 1600-talet.

Det vid resningen i Paris etablerade kommunala styret var från första stund en borgerskapets regim, samspelande med tredje ståndets representanter i Versailles. För att skydda sig mot dem ur den fattigare befolkningen, som med pikar och musköter hade deltagit i resningen och ville driva revolutionen längre, bildades under befäl av den liberala markisen *Marie-Joseph de La Fayette* ett nationalgarde, det vill säga en borgarmilis, varefter de förra avväpnades. Som borgmästare i huvudstaden under de båda följande åren fungerade astronomen *Jean Bailly*.

Ute på landsbygden hade bönderna redan tidigare rest sig mot feodalväldet, sedan de förgäves framfört sina berättigade klagomål i besvärsskrifter till myndigheterna. Så snart den första skörden var bärgad sommaren 1789 började de – påverkade av revolutionära rykten om de adliga privilegiernas och de feodala pålagornas avskaffande – resningarna på nytt. De satte sig i rörelse mot slotten för att förstöra befintliga urkunder och jordeböcker och satte ibland till och med eld på slotten, om herrarna inte frivilligt avstod från deras betungande avgifter och dagsverksskyldigheter.

Eftersom den upproriska bondebefolkningen i praktiken redan slutat att betala avgifter till de feodala godsägarna, hade visserligen nationalförsamlingen den 4 augusti principiellt uttalat sig för ett avskaffande av de adliga privilegierna och feodala pålagorna på den brukade jorden, vilket var det som spritts ut bland folket. Men enligt paragraferna i de dagarna därefter fattade besluten var det endast fråga om ett avskaffande av pålagorna efter *inlösen*, något som förnuftiga bönder inte ansåg det vara värt att kosta på sig.

Lika vilseledande var den berömda "*Förklaring om människans och medborgarens rättigheter*", som nationalförsamlingen utfärdade den 26 augusti. "*Människorna födas och förblir fria och jämlika i fråga om rättigheter, de sociala skillnaderna kan inte grundas på annat än på den gemensamma nyttan*", hette det så vackert, i första artikeln.

Här kunde ju en läsare förledas tro, att förklaringens upphovsmän var inställda på att avskaffa samhällets enorma ekonomiska orättvisor och det elände för det stora flertalet, som redan blivit följden det förmögna fåtalets exploatering av naturtillgångar och mänsklig arbetskraft. Men i verkligheten förhöll det sig precis tvärtom. Den förmögna borgarklassens orättvisa privilegier var just det, som nationalförsamlingen till varje pris ville slå vakt om!

Några månader senare skulle man till och med stämpla rikets fattigaste män (cirka tre miljoner utan förmåga att betala ett visst skattebelopp) som "passiva medborgare", vilka inte ens skulle få rätt att deltaga i första omgången av de indirekta valen till den kommande lagstiftande församlingen! En aktiv medborgare måste inte bara ha betalat en viss skatt för att kunna väljas in i en valförsamling utan också vara ganska välsituerad för att kunna väljas vidare som lagstiftande folkrepresentant!

För nationalförsamlingen var de usla statsfinanserna fram emot slutet av år 1789 ett alltmer överhängande problem. Att man i den ekonomiska rättvisans namn helt enkelt skulle kunna förklara statsskulden till de genom ränteutsugning förmögna bankirerna för annullerad, var givetvis en tanke, som var helt främmande för nationalförsamlingens borgerliga ledamöter, men det fanns en annan lösning: Man kunde lägga beslag på kyrkans rika egendom och sedan försälja detta "nationalgods".

I november 1789 fattades också beslut om att ställa kyrkogodset till nationens förfogande. För att snabbt skaffa staten intäkter för betalning av statsskulden utställdes så kallade assignater, obligationer med säkerhet i det kyrkogods, som utbjöds på auktion. Assignaterna gjordes 1790 om till allmänt betalningsmedel och trycktes upp i stora och små valörer.

Rika borgare och bönder kunde göra goda affärer på inköp av före detta kyrkogods, fast oftast blev bönderna tvungna att slå sig samman i lag för att kunna ge bud, eftersom godset såldes i stora enheter. Vid en senare tidpunkt kunde även revolutionsfientliga adliga emigranternas beslagtagna gods utbjudas till försäljning.

När kung Ludvig efter kvinnotåget till Versailles i oktober 1789 hade tvingats att låta sig överflyttas till huvudstaden, gav han sig sken av att acceptera sin ställning som konstitutionell monark, medan han i verkligheten oavbrutet konspirerade med främmande makter för att med deras hjälp återupprätta sitt kungliga envælde och adelns privilegier. I konspirationen deltog aktivt hans österrikiska hustru, *Marie Antoinette*.

En historisk vändpunkt blev det, när kungaparet den 20 juni 1791 med hjälp av drottningens älskare, den svenske greven *Axel von Fersen*, gjorde ett misslyckat försök att lämna landet för att därefter kunna återvända tillsammans med en österrikisk-preussisk armé. Det var nu de radikala revolutionärerna i Paris kunde kräva kungens avsättning och införandet av republik!

Den ännu mycket försiktiga och av illuminaterna kontrollerade *jakobinklubben* med dess nätverk av filialer över hela riket hade drygt ett år tidigare i Paris fått konkurrens av den radikala *cordelierklubben*. Bland dess medlemmar fanns även läkaren *Jean-Paul Marat* (1743-1793) som sin tidning "*Folkvännen*" framfört småfolkets rimliga krav på demokratiska rättigheter och bättre levnadsvillkor. Redan året förut hade han avslöjat, att Mirabeau hade låtit sig mutas av kungen och att La Fayette haft samröre med de kontrarevolutionära.

Efter Ludvig XVI:s misslyckade flyktförsök blev oppositionen i Paris mot kungaväldet allt starkare, och krav på republik framfördes. När hertigen av Orléans småleende gick omkring på huvudstadens gator i hopp om att hyllas som ny tronbestigare, vände folk honom ryggen. Men att revolutionen skulle drivas vidare mot införande av republik samt mer jämlikhet och demokrati ville nationalförsamlingen inte veta av utan valde i stället att urskulda kungen och återinsätta honom som regent!

Den 17 juli 1791 arrangerade cordeliererna ett politiskt massmöte på Marsfältet, där man firat den första nationaldagen. För att understryka kravet på kungens avsättning och ett republikanskt statsskick fick de tusentals mötesdeltagarna tillfälle att skriva på en petition härom. Men nu ingrep nationalgardet under befäl av markis de La Fayette och skingrade den obehäpnade folkmassan genom eldgivning rätt in i den. Drygt ett 50-tal personer dödades och betydligt flera sårades!

Massakern ledde till att Jakobinklubben splittrades, genom att den mer konservativa falangen - med 400 deputerade i nationalförsamlingen - bröt sig ur och bildade *feuillantklubben*. De kvarvarande jakobinerna hade ändå en starkt inflytande på den allmänna opinionen i landet, eftersom de behöll kontrollen över det riksomfattande kontaktnätet.

Sedan kungen godkänt den nya, på val av endast "aktiva medborgare" grundade författningen, ersattes den 1 oktober 1791 den konstituerande med den lagstiftande församlingen, där feuillanterna utgjorde högerflygeln. Till den nästan helt borgerliga församlingens medelklassvänster hörde den värtalige *Jacques Brissot* (1754-1793) samt en rad deputerade från departementet Gironde, vilka kom att kallas *girondister*. Det var dessa mestadels unga och oerfarna politiker, som ett halvår senare skulle kasta in sitt land i ett europeiskt storkrig, vilket med ett par kortare avbrott varade i 23 år och kostade enormt många människoliv!

Det är väl högst sannolikt, att det var de internationella bankirernas och illuminaternas hemliga nätverk som drev fram denna blodiga utveckling för mänskligheten i Europa och därvid utnyttjade och ibland offrade de synliga ledarna för nationer, folkgrupper och samhällsklasser som pjäser i det politiska schackspelet.

Kung Ludvig XVI och hans drottning Marie Antoinette, som var duktiga på att vilseleda sina medmänniskor, ville faktiskt själva dra in sitt land i ett krig, fast av egna hemliga skäl. De räknade nämligen med en snabb seger för den österrikiska kejsarens, den preussiske konungens och de franska emigranternas av upprorsmän i Franskrike understödda trupper, varefter den gamla regimen kunde återinföras.

Girondisterna hade för sin del ingenting emot ett krig som avlänkade de radikala folkrörelserna i städerna och på landsbygden från att ägna sig åt att driva revolutionen vidare. Själva borgerliga upprätthöll de mycket goda förbindelser med de rika affärsmännen i franska hamnstäder såsom Bordeaux, Nantes och Marseille och var därför inställda på att tillvarata deras ekonomiska vinstintressen.

Det ökande krigshotet såväl som en fortsatt besvärlig situation på livsmedelsförsörjningens område skapade dock en god jordmån för en förnyad politisk aktivitet bland de breda folklagren. Man lät sig inte bara passivt styras av den lagstiftande församlingen utan tog initiativ inom den egna kommunen, inte minst i huvudstaden, där den politiska verksamheten i de olika stadsdelarna och klubbarna tilltog.

Den efter massakern på Marsfältet förföljda cordelierklubben hämtade sig åter och Jakobinklubben fick ökad betydelse för den demokratiska samhällsutvecklingen, när småborgare i Paris fick möjlighet att bevista dess sammankomster och lyssna till anföranden av dess alltmör ledande figur, advokaten *Maximilien Robespierre* (1758-1794). Denne lät förstå att han motsatte sig både inskränkningarna i valrätten och Brissots åsikt, att ett revolutionärt folk kunde behöva ett krig "för att befästa friheten".

När den lagstiftande församlingen den 20 april 1792 ändå förklarade krig mot den nyligen tillträdde unge kejsaren i Österrike, *Frans II*, höll det på att gå riktigt illa. De franska trupperna var ofta underbemannade, dåligt utrustade och vid krigsutbrottet ledda av odugliga eller opålitliga befälhavare. På grund av ett avtal i Pillnitz 1791 drogs även Preussen in i kriget på kejsarens sida.

De militära bakslagen under krigets första månader, kungaparets miss-tänkta samröre med fienden, den förvärrade ekonomiska krisen samt den borgerliga regeringens ovilja att vidta någon åtgärd mot samhällets orättvisor åstadkom snart en pånyttfödelse av den revolutionära andan, inte minst i huvudstaden, där cordeliererna åter spelade en aktiv roll.

Sedan regeringen förklarat fäderneslandet i fara och öppnat värvningskontor för mobilisering av frivilliga till landets försvar, anmälde sig tusentals unga män ur alla samhällsklasser. Men på fiendesidan var man inte heller överksam utan ägnade sig också åt psykologisk krigsföring.

På begäran av den svenske greven Axel von Fersen utfärdade den preussiske befälhavaren, hertig Ferdinand av Braunschweig den 25 juli en deklaration, som upptryckt i en massa exemplar skulle spridas i Paris och andra delar av Frankrike. Där kunde de häpna parisarna läsa, att var och en som tog till vapen mot de allierade skulle straffas med döden, och om den kungliga familjen tillfogades den minsta skada, skulle hela Paris förstöras!

Det var nu som huvudstadens revolutionära befolkning tog saken i egna händer. De olika stadsdelarna, sektionerna, sammanträdde i permanenta folkförsamlingar samt tilltvingade sig medlemskap i nationalgardena. På tillskyndan av den inte så radikale advokaten *Georges Jacques Danton* (1759-1794) i cordelierklubben införde de valrätt till sina representativa organ för alla medborgare.

Den 3 augusti 1792 inlämnades en petition från 47 av huvudstadens 48 sektioner med begäran om kungens avsättande till den lagstiftande församlingen. När denna natten till den 10 augusti ännu inte hade vidtagit någon åtgärd, lät man stormklockan gå för det planerade upproret. En av sektionerna uppmanade de andra att skicka utsedda ombud till rådhuset för att ersätta den gamla kommunstyrelsen med en ny ur sina egna led.

Förstädernas sektioner reste sig nu, och tiotusentals av deras invånare marscherade vid åttatiden på morgonen tillsammans med federerade från Marseille mot kungens residens i Tuilerierna. Det vakthavande nationalgardet försvann lyckligtvis från platsen, men den kvarlämnade vaktstyrkan av schweiziska legosoldater öppnade eld mot folkmassan på slottsgården med hundratal dödade som följd.

Sedan de med både handeldvapen och kanoner beväpnade upprorsmännen från sektionerna hunnit fram, måste schweizarna dock till slut kapitulera, och många av dem blev också dödade. Kungaparet hade före angreppet flytt till den i närheten befintliga lagstiftande församlingen, som nu såg sig tvungen att besluta om kungens temporära skiljande från sitt ämbete och om inkallandet av ett med lika rösträtt valt nationalkonvent för eventuellt utarbetande av en republikansk författning.

Det tillsattes även ett provisoriskt regeringsråd med den populäre Danton som justitieminister. Beträffande den suspenderade kungen och hans familj kom man efter några dagars förhandlingar överens om att inhysa dem i det så kallade Tempeltornet under den revolutionära kommunens allt strängare övervakning.

Den blodiga kampen utanför det kungliga residenset den 10 augusti liksom det föregående manifestet från den preussiske hertigen hade givetvis väckt starka känslor av hat och fruktan hos den revolutionära befolkningen i Paris. Den 22 augusti fick man också underrättelse om att den misstänkt kungavänlige generalen La Fayette hade försökt få sin armé med sig för att marschera mot huvudstaden och genomdriva återinsättandet av kungen på tronen. När försöket misslyckades, hade han med sin stab flytt norrut men i stället hamnat i österrikarnas händer!

Det ryktades också om att rojalisterna i Paris – och dit hade åtskilliga emigranter återvänt efter krigsutbrottet – förberedde ett uppror den första veckan i september, då den preussiska armén beräknades ha hunnit fram efter erövringen av flera franska fästningar och försvarsställningar. De kvarvarande sjuhundra schweizarna skulle försätta kungen och fängslade rojalister i frihet, medan man plundrade och sedan satte eld på staden.

Kommunens av sektionerna valda styrelse handlade i denna situation med stor beslutsamhet. Man utrustade och beväpnade cirka 30.000 frivilliga att sändas till arméerna. Natten till den 30 augusti genomfördes också husundersökningar hos rojalister för att lägga beslag på dolda vapen och arrestera dem som var starkast misstänkta för att stå i maskopi med fienden. Nära 2000 gevär skall ha blivit beslagtagna och bortåt ett tusental motståndare internerade i fängelserna. När nya underrättelser om militära nederlag nådde Paris och de frivilliga stod i begrepp att bege sig till fronten, tillrättades de av revolutionären Marat i tidningen Folkvännen att inte lämna staden, förrän man gjort upp räkningen med alla fängslade konspiratörer.

När kommunen den 2 september riktade en uppmaning till befolkningen att gripa till vapen eftersom fienden snart skulle stå framför stadens portar, steg den upphettade stämningen till kokpunkten. Några hundratal radikaler bröt sig då in i fängelserna och började avrätta både kontraprevolutionärer och vanliga brottslingar, de så kallade septembermorden.

En vändpunkt i kriget kom emellertid den 20 september, då fransmännen besegrade preussarna vid Valmy och fick dem att dra sig tillbaka. Nästa dag sammanträdde det nyvalda nationalkonventet, som enligt en petition från pariskommunens borgmästare strax därefter - den 22 september - utropade Frankrike till republik.

I konventet utgjorde girondisterna den borgerliga högerflygeln, medan *montagnarderna*, det så kallade "berget", hade betydligt större folklig anknytning. Av dess ledande figurer Danton, Robespierre och Marat var den förstnämnde minst och den sistnämnde mest radikal.

Känd för sin omutlighet fick Robespierre en allt starkare ställning i Jakobinklubben, sedan Brissot och hans girondister i oktober utesluts. Dessa falska patrioter, menade Robespierre, ville endast styra republiken i de rikas intresse. I ett tal framhöll han, att man måste göra slut på den förödande inflationen och trygga folkets nödvändiga försörjning för dess livsuppehälle. Allt annat var av underordnad betydelse. Han påpekade också, att girondisterna hade utfärdat en krigsförklaring samtidigt som de ryggade tillbaka inför det arbetande folket, utan vars insatser kriget aldrig skulle kunna vinnas!

Frågan vad som skulle göras med kungen fick förnyad aktualitet, sedan man i ett hemligt kassaskåp i Tuilerierna upptäckt dokument vilka klart visade Ludvigs landsförrädiska konspirationer med fientliga regeringar och kontrarevolutionära emigranter. Girondisterna ville helst uppskjuta det juridiska ställningstagandet, men i december ställdes han äntligen inför rätta inför nationalkonventet, anklagad för högförräderi.

Efter utdragna förhandlingar fälldes till slut domen i januari 1793. Av de 721 närvarande som tog ställning röstade enligt uppgift 361 för döden utan vidare uppskov, alltså en majoritet med minsta möjliga marginal. Den avgörande rösten lämnades under stor själsvanda av frimuraren Louis-Philippe av Orléans, kungens egen kusin, vars son senare skulle bestiga Frankrikes tron. Ludvig fick i stället den 21 januari bestiga schavotten för att halshuggas!

Sålunda blev de borgerligt-republikanska makthavarna kvitt en högt uppsatt huvudmotståndare med hjälp av en tidsenlig avrättningsmaskin, som hade rekommenderats av läkaren *Joseph Guillotin* (1739-1814) med motiveringen att döden på det viset blev så snabb och smärtfri som möjligt. Men är det för den skull rätt att ta livet av en annan människa, om det inte är fråga om rent självförsvar?

I fortsättningen skulle den franska revolutionen genom vilseledande eller själva vilseledda revolutionärers utdelning av dödsstraff urarta till rena skräckväldet, samtidigt som otaliga människor fick sätta livet till i hela Europa genom den form av organiserade massmord som kallas krig, utan annat syfte än att tillfredsställa somligas maktbegär och vinningslystnad!

Liknande har ju sedan förekommit ända fram till vår egen tid, när en av storfinansens media uppbackad amerikansk president i strid mot allt vad folkrätt heter kan planera ännu ett krigiskt överfall på en annan nation i Mellanöstern för att komma åt dess oljetillgångar. Behöver vi starkare bevis för vårt släktes andliga underutveckling?

Liksom vår tids liberaler talade girondisterna om skydd för rätten till egendom, näringsfrihet, avregleringar och frihandel, men vad de menade därmed var bara, att de superrikas orättvisa egendomsprivilegier skulle kunna bibehållas och utökas på bekostnad av befolkningens stora flertal. Rika aktieägare i monopolistiska storföretag, ränteutsugande bankirer, livsmedelsspekulanter, vapenhandlare och andra profithajar skulle med andra ord ha rätt att tillskansa sig ytterligare rikedom och makt!

Visst kunde man i den liberala propagandan tala om mänskliga rättigheter, men sådant som ekonomisk rättvisa, det vill säga en någorlunda rättvis fördelning av nationens tillgångar mellan samtliga medborgare och tryggheten av varje familjs grundläggande livsbehov fick man aldrig höra talas om. Användandet av abstrakta begrepp som mänskliga rättigheter blev alltså bara ett sätt att vilseleda allmänheten!

I själva verket förvärrades den ekonomiska situationen betydligt under nationalkonventets första halvår, bland annat genom den tilltagande inflationen på grund alltför stor upprekning av assignater och genom att de beslagtagna kyrkogodsens till stor del sålts för en billig summa åt spekulerande borgerliga köpare eller redan välsituerade bönder i stället för att ställas till de fattigare byinvånarnas förfogande.

De senaste månaderna hade de franska arméerna visserligen vunnit en del framgångar i försvarskriget och till och med kunnat tränga ut en bit utöver Frankrikes gränser här och var. Man ville befria grannlänarnas invånare från deras reaktionära regimer hette det i konventet, fast man nog i verkligheten var mer ute efter att komma åt vissa tillgångar där.

Att den kritiska militära situationen temporärt hade räddats berodde väl mest på folkets stora ansträngningar och den framgångsrika värvningen av frivilliga till armén. Men försörjningsläget för de breda folklagren var fortfarande besvärligt, och radikalare element i huvudstaden insåg, att revolutionen måste drivas längre än till avskaffande av kungadömet och högadelns feodala "rättigheter" samt beslagtagande av kyrkogodsens.

I stället för det borgerliga rikemansväldet behövdes både konkreta åtgärder för att trygga den fattigare befolkningens livsuppehälle och en ny lagstiftning i riktning mot förmögenhetsutjämning och social rättvisa. Sådana idéer framfördes exempelvis av en frihetlig socialist vid namn *Jacques Roux* (1752-1794), som begrep att man aldrig skulle komma någon vart i den riktningen så länge konventet dominerades av fanatiska försvarare av de rikas egendomsprivilegier.

Dessa tendenser oroade tydligen de internationella storbankirerna, vilka såg till att Frankrike i februari 1793 fick en ny och farlig motståndare genom att Storbritannien med högerpartiets *William Pitt* (1759-1806) som premiärminister drogs in i kriget. Girondistgeneralen *Dumouriez*, som året förut hade efterträtt La Fayette som befälhavare för nordarmén och i november hade besegrat de österrikiska trupperna i nuvarande Belgien, misslyckades totalt med sin invasion i Holland den 16 februari. När han efter förhandlingar med motståndarna försökte få sin armé att tåga till Paris och återupprätta den konstitutionella monarkin, vägrade dock soldaterna, varefter han flydde över till fienden.

I mars hade de internationella konspiratörerna också lyckats resa en stor del av den katolska befolkningen i provinsen Vendée till uppror mot det republikanska styret i Paris, varvid man kunde utnyttja missnöjet med såväl den militära utskrivningen som beslagtagandet av kyrkogodsens och kravet på prästerskapet att svära trohet mot republiken i stället för att kvarstå under påvens överhöghet. Upproret förvärrade givetvis ännu mer Frankrikes ömtåliga militära situation, samtidigt som det gav upphov till blodiga massakrer från båda sidorna i konflikten.

Det allvarliga läget och girondisternas samröre med Dumouriez ledde till att de efter ett formligt uppror i Paris den 2 juni 1793 tvingades avlägsna ett 30-tal av sina ledare ur konventet, där "bergets" inflytande nu ökade och viktiga åtgärder till fördel för befolkningen på den franska landsbygden kunde vidtas. Det lagstiftades sålunda om att all jord som adliga godsherrar i kraft av en feodal förordning från 1669 hade rövat till sig från bykommunerna återlämnas till dessa utan någon inlösen, för eventuell uppdelning bland bosatta vuxna invånare, även de fattigare.

Enligt en lag några veckor senare avskaffades, likaledes utan inlösen, alla förutvarande, med herregodsens förbundna avgifter samt alla feodala rättigheter - den ena människans livegna beroende av den andra. Här och var i Frankrike kunde bönderna köpa nationalgods och dela upp dem sinsemellan eller ta i besittning jord de tidigare hade arrenderat av de feodala herrarna. Allt givetvis en vinst för folket på längre sikt.

Eftersom en stor del av skörden förutom åtskilliga hästar som rid- eller dragdjur måste rekvireras för arméns räkning, blev försörjningen av de stora städernas invånare med livsmedel ett svårt problem. Att priserna på dessa steg i höjden berodde också på vissa vinningslystna uppköparens hänsynslösa spekulation. Det framförda kravet på maximipriser för livsmedel blev därför något som konventet måste gå med på, men det mera långtgående kravet på en av samhället bedriven handel med sådana nödvändighetsvaror mötte hårt motstånd.

När Jacques Roux den 25 juni kom till konventet och krävde stränga lagar mot spekulanterna, blev det en verkligt hård konfrontation med egendomsprivilegiernas försvarare. *"Det är de rika", sade Roux, "som sedan fyra år tillbaka har profiterat av revolutionens framgångar. Det är handelns aristokrater, som förtrycker oss, mycket värre än de adliga, och vi kan inte se något slut på deras utsugning".* Han förebrädde konventet för att inte ha konfiskerat de rikedomar, som bankirerna och spekulanterna hade tillskansat sig under revolutionen. *"De bemäktigar sig verkstadsindustrin, hamnarna, alla handelns områden, hela jordens avkastning och låter rättvisans vänner omkomma av hunger, törst och umbäranden samt tvingar dem att kasta sig despotismens armar."*

Det radikala anförandet mottogs med ilskna avbrott och rasande tillrop från konventsmedlemmarna, och Jacques Roux måste lämna salen under en skur av hånfulla tillmälen.

Eftersom Roux hade vågat sig på att kritisera den strax dessförinnan av konventet antagna konstitutionen, som Robespierre och jakobinklubben helhjärtat ställt sig bakom, blev han från och med nu en måltavla för dessas strävanden att förgöra honom. På grund av det stöd han hade i sektionen Gravilliers och som medlem av cordelierklubben stod Roux och hans vänner tydligen i vägen för Robespierres diktatoriska planer.

Dagen därefter började ett litet upplopp vid stranden av Seinefloden, där några tvätterskor tilltvingade sig tvättmedel till rimliga priser, vilket man kunde anklaga Roux för att vilja godkänna. Tillsammans med jakobinen *Jacques Hébert* (1755-1794), biträdande prokurator i pariskommunen och redaktör för den radikala tidskriften *Père Duchesne*, begav sig därför Robespierre den 30 juni till cordelierklubben, där de lyckades få den besvärlige mannen utesluten. Enligt Robespierres vilseledande påstående skulle han endast vara ett köpt redskap för kontrarevolutionen.

En annan obekvämlig förkämpe för en önskad förbättring av de fattigare medborgarnas sociala villkor var Jean Paul Marat med sin tidning *"Folkvännen"*, men honom kunde de kontrarevolutionära kretsarna uppe i norr ta hand om. Den 13 juli infann sig en högersinnad dam i Paris för att mörda honom i hans enkla bostad i en gränd vid Rue des Cordeliers. Insläppt i lägenheten fann hon folkvännen i badkaret sysselsatt med ett korrektur. Det behövdes bara några sekunder för att ta fram en i klädedräkten dold kniv och sticka den rätt i hjärtat på den försvarslöse!

De ur konventet avlägsnade girondistledarna drog sig inte för att samarbeta med kontrarevolutionära rojalister och återvända emigranter ute i landet för att resa provinserna till uppror mot konventet och huvudstaden under krigets mest kritiska skede. Även deras användning av parollerna *"frihet"* och *"jämlighet"* i sin propaganda hade tydligen inte varit något annat än ett sätt att vilseleda människorna. Med *"frihet"* tycks de bara menat friheten för diverse profithajar att berika sig på den övriga befolkningens bekostnad och med *"jämlighet"* endast rätten att bli lika behandlad inom det kapitalistiska systemets gällande lagar.

Med både en utländsk invasion och inhemska uppror att handskas med befann sig det revolutionära Frankrike i en mycket besvärlig situation. I hela det högre armékommandot måste dessutom girondistiska och rojalistiska officerare ersättas med ärligare republikaner, vilket konventet med dess nytillsatta välfärdsutskott under Robespierres ledning dock lyckades med.

Som redan påpekades av den ryske frihetlige socialisten *Pjotr Krapotkin* (1842-1921) i boken "*Franska revolutionen 1789-1793*", var det i kommunen i Paris, i vissa sektioner och folkföreningar där och i provinsernas kommuner, som det fanns män villiga att förena sig med varandra över hela riket för att driva revolutionen vidare, ända till dess att väsentliga sociala förbättringar för de breda folklagen hade uppnåtts genom en någorlunda rättvis utjämning av förmögenheter och inkomster.

För en ledande jakobin i konventet som Robespierre gällde det i stället att säkerställa den borgerliga republikens seger över alla motståndare med hjälp av en centraliserad och effektiv maskin. Början till en sådan hade redan uppstått genom den verkställande maktens samlande i händerna på ett allt mäktigare välfärdsutskott, sedan Robespierre i juli hade tagit över dess ledning efter Danton.

Sedan gällde det att organisera centralstyrda revolutionskommittéer och revolutionstribunaler, som dels kunde spåra upp och oskadliggöra den revolutionära regeringens motståndare, och dels tvinga de vanliga medborgarna att fullgöra sina ålagda uppgifter på bästa sätt i vetskap om vad som annars väntar dem. För detta ändamål fanns också ett centralt säkerhetsutskott som svarade för det polisiära övervakandet.

När Robespierres regim i oktober 1793 med nya generalers hjälp hade lyckats avvärja det värsta militära hotet, var det dags att inleda det så kallade skräckväldet, först genom att föra Marie-Antoinette, den forna drottningen, med bakbundna händer i en bodelskärta till giljotinen, och sedan verkställa avrättningen av ett drygt trettiotal girondistiska ledare, som haft samröre med kontrarevolutionärer. När det sedan hade uppstått en hatfylld konfrontation mellan radikala hébertister och moderata dantonister, började Robespierre i mars 1794 återställa ordningen genom att föra först den ena gruppen till schavotten och sedan den andra.

Den 28 juli 1794 blev det efter en revolt i konventet Robespierres tur att avrättas, och den revolutionära regimen ersattes först med ett korrupt borgarvälde och sedan med Napoleons militärdiktatur, följd av ständiga krigiska konflikter i världen ända fram till vår egen tid. Men vad kan vår blodiga och konfliktfyllda historia bero på, om det inte finns en finans- och frimurarmaffia, som med sin enorma penningmakt och kontroll över nyhetsbyråer, press, radio, TV och konventionell historieundervisning avsiktligt vilseleder allmänheten för att förslava hela mänskligheten under penningmaktens diktatur?

Läsvärda böcker

Direkt från undertecknad (postgiro **10 07 85-5**) finns följande böcker fortfarande tillgängliga för beställning:

1) Judas Iskariot: Mästarens lära och liv (1994, häftad, pris 120 kr.)

I denna sensationella, av mig i andra hand till svenska översatta skrift får man veta vad Jesu verkliga lära gick ut på, till skillnad från Matteus-evangeliet, som enligt en kunnig professor bara är en förfalskad avskrift!

2) Sune Hjorth: Rymdmänniskor på Jorden (1996, inb., pris 160 kr.)

En klarläggande sammanfattning av vad jag - efter flera års studier - kommit fram till beträffande den utomjordiska närvaron på vår planet i såväl nutid som forntid!

3) Sune Hjorth & Ante Jonsson: Fantastiska resor med UFO - Besök hos utomjordiska civilisationer (1989, inbunden, pris 160 kr. Obs! Endast ett fåtal exemplar finns kvar.)

Plejadiernas utvalde svenske kontaktperson, Ante Jonsson, berättar här själv om sina unika upplevelser, då han ombordtagen på deras rymdskepp fick besöka dem på deras hemplanet Prio!

SUNE HJORTH

SVERIGES UFO- FÖRBUND

I styrelsen:

Sune Hjorth (ordf)

Ivan Jonsson (sekr)

Olof Andersson (kassör)



UFO-KONTAKT

Kvartalstidskrift för studium av fakta angående utomjordiska flygande objekt samt främmande civilisationers närvaro på Jorden både förr och nu, organ för Sveriges UFO-förbund (SUFO).

ISSN 1103-6842

Redaktör och ansvarig utgivare är Sune Hjorth, Box 46, 851 02 Sundsvall, telefon och fax 060-61 33 24.

E-post: sune.hjorth@telia.com

Prenumerationsavgift: 120 kr (övrige Norden 140 kr).

Postgiro: 634 84 27 - 3 (Sveriges UFO-förbund).

Tidigare årgångar kan rekvideras till följande priser per årgång:
-92/-95: 40 kr. -96/-98: 60 kr. -99/-00: 80 kr. och -01: 100 kr.

Andreas Ohlsson
Kastrupgatan 6, 4 tr.
16441 KISTA

